Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
N. EMILIOU
представено на 12 януари 2023 година [1]

Дело C-747/21 P

ПАО „Северстал“
срещу
Европейска комисия
и
Дело C-748/21 P
ПАО „Новолипецкий металургический комбинат“
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Дъмпинг — Внос на някои студеновалцувани плоски продукти от стомана с произход от Китай и Русия — Окончателно антидъмпингово мито — Регламент (ЕО) № 1225/2009 — Регламент (ЕС) 2016/1036 — Член 9, параграф 4 — Отстраняване на вредата — Правило за по-ниското мито — Марж на занижаване на продажните цени — Релевантен период за изчисляване на целевата печалба — Свобода на преценка — Същност на антидъмпинговите мита“

I. Въведение

1. В жалбите си ПАО „Северстал“ (PAO Severstal) и ПАО „Новолипецкий металургический комбинат“ (Novolipetsk Steel PAO) (наричано по-нататък „НЛМК“) [2] — две дружества, учредени съгласно руското право и осъществяващи дейност на пазара на производството и разпространението на продукти от стомана, и по-специално на студеновалцувани плоски продукти от стомана — искат от Съда да отмени решенията на Общия съд [3], с които той отхвърля жалбите им за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/1328 на Комисията от 29 юли 2016 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои студеновалцувани плоски продукти от стомана с произход от Китайската народна република и Руската федерация (наричан по-нататък „спорният регламент“) [4].

[1] Език на оригиналния текст: английски.

[2] Наричани по-нататък общо „жалбоподателите“.

[3] Решения от 22 септември 2021 г., съответно Северстал/Комисия (T-753/16, EU:T:2021:612) и НЛМК/Комисия (T-752/16, EU:T:2021:611), наричани по-нататък „обжалваните съдебни решения“.

[4] ОВ L 210, 2016 г., стр. 1.

2. Жалбоподателите изтъкват три (почти идентични) основания за обжалване. В съответствие с искането на Съда обаче ще ограничa анализа в настоящото заключение до второто основание за обжалване, което по същество се отнася до тълкуването и прилагането на „правилото за по-ниското мито“, предвидено в член 9, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност[5], който е отменен и заменен по същество с член 9, параграф 4 от Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз[6].

3. Въпреки че основните правни въпроси, повдигнати в това отношение с разглежданите тук жалби, са по-скоро технически, отговорът по част от доводите на жалбоподателите налага завръщане към някои „екзистенциални“ въпроси, свързани с антидъмпинговото законодателство на Съюза: какви са същността и целта на антидъмпинговите мита?

II. Правна уредба

4. Член 9, параграф 4 от Регламент № 1225/2009, който се отнася до налагането на окончателни мита и е бил в сила към момента на разследването, предвижда:

„Когато окончателно установените факти доказват, че е налице дъмпинг и причинена вреда, и интересът на Съюза изисква намеса […], Комисията налага окончателно антидъмпингово мито […]. Размерът на антидъмпинговото мито не надвишава установения дъмпингов марж, а следва да бъде по-малък от маржа, когато такова по-ниско мито би било достатъчно, за да се отстрани вредата за промишлеността на Съюза“.

5. Член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036, в сила към момента на приемането на спорния регламент, гласи същото в релевантната си тук част.

III. Фактическа обстановка

6. Вследствие на подадена жалба, на 14 май 2015 г. Европейската комисия публикува Известие за започване на антидъмпингова процедура по отношение на вноса на някои студеновалцувани плоски продукти от стомана с произход от Китайската народна република и Руската федерация[7] съгласно Регламент № 1225/2009. Разследването на дъмпинга и вредата обхваща периода от 1 април 2014 г. до 31 март 2015 г. (наричан по-нататък „разследваният период“). Изследването на тенденциите, които са от значение за оценката на вредата, обхваща периода от 1 януари 2011 г. до 31 март 2015 г. (наричан по-нататък „разглежданият период“).

7. На 10 февруари 2016 г. Комисията приема Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/181 за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на някои студеновалцувани плоски продукти от стомана с произход от Китайската народна република и Руската федерация[8].

5 ОВ L 343, 2009 г., стр. 51.

6 ОВ L 176, 2016 г., стр. 21.

7 ОВ C 161, 2015 г., стр. 9.

8 ОВ L 37, 2016 г., стр. 1.

8. Впоследствие, на 29 юли 2016 г., Комисията приема спорния регламент. Ставката на окончателното антидъмпингово мито, наложено на Северстал, възлиза на 34 %, а на НЛМК — на 36,1 %.

IV. Обжалваните съдебни решения

9. На 28 октомври 2016 г. Северстал и НЛМК подават до Общия съд жалби за отмяна на спорния регламент. В жалбата си Северстал изтъква шест отменителни основания, а НЛМК в своята — пет отменителни основания.

10. На 22 септември 2021 г. Общият съд постановява двете обжалвани съдебни решения, с които отхвърля жалбите на жалбоподателите и ги осъжда да понесат направените от тях съдебни разноски, както и тези на Комисията. Освен това Общият съд постановява Eurofer, European Steel Association, ASBL — встъпило в производството в подкрепа на исканията на Комисията — да понесе направените от него съдебни разноски.

V. Производството пред Съда

11. В жалбата си до Съда по дело C-747/21 P, подадена на 3 декември 2021 г., Северстал иска от Съда:

– да отмени решението по дело T-753/16,

– да постанови окончателно решение по делото, ако фазата на производството позволява това,

– при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производствата пред Съда и пред Общия съд.

12. В писмения си отговор от 23 февруари 2022 г. Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Северстал да заплати съдебните разноски.

13. В жалбата си до Съда по дело C-748/21 P, подадена на 3 декември 2021 г., НЛМК иска от Съда:

– да отмени решението по дело T-752/16,

– да постанови окончателно решение по делото, ако фазата на производството позволява това,

– при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производствата пред Съда и пред Общия съд.

14. В писмения си отговор от 23 февруари 2022 г. Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди НЛМК да заплати съдебните разноски.

15. С акт на Съда от 18 октомври 2022 г. двете дела са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

16. С писмо от 24 октомври 2022 г. в рамките на процесуално-организационните действия по член 62 от Процедурния правилник на Съда до страните са отправени някои въпроси, на които те отговарят с писма от 24 ноември 2022 г. (Комисията) и от 1 декември 2022 г. (жалбоподателите).

VI. Анализ на второто основание за обжалване

17. Както посочих във въведението на настоящото заключение, анализът ми ще се ограничи до второто изтъкнато от жалбоподателите основание за обжалване.

18. По това основание жалбоподателите оспорват съответно точки 243—257 (Северстал) и точки 209—223 (НЛМК) от обжалваните съдебни решения. В тези точки Общият съд отхвърля като неоснователни първото твърдение по шестото посочено от Северстал отменително основание и първото твърдение по петото посочено от НЛМК отменително основание. Става дума за твърденията на жалбоподателите, че Комисията е издала спорния регламент при неправилно прилагане на правото и при явни грешки в преценката при определянето на маржа на вредата съгласно член 9, параграф 4 от Регламент № 1225/2009 (понастоящем член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036) [9].

A. Доводи на страните

19. В жалбите си до Съда жалбоподателите по същество поддържат, че Общият съд е допуснал грешка при тълкуването на член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036 и при проверката за прилагането на тази разпоредба от Комисията. Освен това те твърдят, че обжалваните съдебни решения не са достатъчно мотивирани във връзка с доводите им по тези въпроси.

20. По-конкретно, жалбоподателите възразяват срещу това, че Общият съд е потвърдил решението на Комисията да определи целева печалба от 9,9 % за промишлеността на Съюза при изчисляването на „маржа на занижаване на продажните цени“ за целите на прилагането на член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036. Жалбоподателите подчертават, че макар разследваният период да обхваща времето от 1 април 2014 г. до 31 март 2015 г., Комисията се е върнала няколко години назад — до 2008 г., за да определи най-скорошната „представителна година“ за изчисляването на целевата печалба. Според жалбоподателите констатацията на Общия съд, че при избора на най-скорошната представителна година Комисията не е обвързана от времевите предели на разглеждания период (в случая от 1 януари 2011 г. до 31 март 2015 г.), е в противоречие с принципа на оправданите правни очаквания.

21. Освен това жалбоподателите твърдят, че Общият съд е допуснал явна грешка, като е одобрил подхода на Комисията. Жалбоподателите считат, че определеният от Комисията период не е достатъчно представителен, тъй като е твърде отдалечен във времето. Освен това те твърдят, че той е избран произволно, тъй като някои по-скорошни периоди били

[9] Тъй като в релевантната си тук част двете разпоредби са еднакви, както споменах в точка 5 по-горе, в това заключение за удобство ще посочвам само член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036.

достатъчно представителни. Освен това жалбоподателите поддържат, че в първоинстанционното производство са изтъкнали доводи за наличието на противоречие в спорния регламент: годините на финансовата криза били взети предвид при установяване на наличието на вреда за промишлеността на Съюза, но не и при определяне на целевата печалба за промишлеността. Според жалбоподателите този подход на произволен избор от страна на Комисията не може да се счита за приемлив съгласно разпоредбите на Регламент 2016/1036, а Общият съд не е обяснил надлежно причините, поради които е отхвърлил доводите им в това отношение.

22. Накрая, жалбоподателите твърдят, че Общият съд не е преценил правилно елемента „вреда“, по-специално защото не е разгледал довода им, че намаляването на производствените разходи на промишлеността на Съюза (на което се позовава Комисията при оценяването на причинената вреда) трябва да се свързва, наред с други фактори, и със ситуацията, произтичаща от световната финансова криза от 2012 г.

23. Комисията защитава обжалваните съдебни решения. Според нея Общият съд е разгледал надлежно доводите на жалбоподателите, като е обяснил защо Комисията не е допуснала грешка, като е избрала 2008 г. за най-представителната година за изчисляване на целевата печалба. По-конкретно, Комисията подчертава свободата на преценка, с която разполага по силата на член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036, и изтъква, че избраният в спорния регламент метод за определяне на целевата печалба е в съответствие с релевантната практика на Общия съд [10].

24. Комисията добавя, че доводът относно твърдяното нарушение на принципа на оправданите правни очаквания е както недопустим (тъй като не е бил повдигнат в първоинстанционното производство), така и неоснователен (жалбоподателите никога не са получавали гаранции относно начина, по който Комисията ще извърши своята оценка). Освен това Комисията счита, че някои от доводите, изтъкнати от жалбоподателите в рамките на второто основание за обжалване, са безпредметни, тъй като поставят под въпрос нейната преценка за причинно-следствената връзка между дъмпинговия внос и вредата за промишлеността на Съюза. Комисията обаче подчертава, че жалбоподателите не оспорват констатациите на Общия съд относно наличието на причинно-следствена връзка [11].

Б. Анализ

25. По второто основание за обжалване жалбоподателите изтъкват три различни довода.

26. Поради изложените по-нататък причини не намирам тези доводи за убедителни.

[10] Комисията се позовава на точка 60 от решение от 28 октомври 1999 г., EFMA/Съвет (T-210/95, EU:T:1999:273), наричано по-нататък „решение EFMA“.

[11] Преценката на Комисията в спорния регламент по въпроса за причинно-следствената връзка е предмет на петото от изтъкнатите от Северстал отменителни основания, разгледано от Общия съд в точки 200—241 от решението по дело T-753/16, и на четвъртото от посочените от НЛМК отменителни основания, разгледано в точки 166—207 от решението по дело T-752/16.

1. Оправданите правни очаквания

27. Първо, както правилно посочва Комисията, твърдението за нарушение на принципа на оправданите правни очаквания е недопустимо, тъй като не е посочено пред Общия съд, а не може да се изтъква за първи път в производството по обжалване пред Съда [12].

28. Във всеки случай, жалбоподателите не обясняват как и при какви обстоятелства Комисията им е давала уверения, и още повече *конкретни* уверения, за метода и критериите, с които ще определи целевата печалба. В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика право да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания, има само онзи правен субект, у когото съответният административен орган е събудил основателни надежди с конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, които произтичат от оправомощени и достоверни източници и които този орган му е дал [13]. Следователно при всички случаи този довод е неоснователен.

2. Въздействието на финансовата криза върху промишлеността на Съюза

29. Второ, съгласен съм също така с Комисията, че са безпредметни доводите на жалбоподателите, че Общият съд i) не е преценил правилно въздействието на финансовата криза върху състоянието на промишлеността на Съюза и/или ii) не се е мотивирал надлежно защо е отхвърлил доводите на жалбоподателите в това отношение.

30. Всъщност, след като в жалбите си до Съда жалбоподателите не оспорват констатациите на Общия съд относно наличието на вреда и причинно-следствена връзка, тези техни твърдения, независимо дали са основателни, изобщо не биха могли да доведат до отмяна на обжалваните съдебни решения.

3. Тълкуването на член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036

31. Трето и по-важно, според мен Общият съд не е допуснал грешка при тълкуването на член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036. Не се констатира и пропуск на Общия съд да се мотивира в обжалваните съдебни решения защо не е съгласен с доводите на жалбоподателите в това отношение.

32. Член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036 закрепва в частност „правилото за по-ниското мито“, съгласно което „[р]азмерът на антидъмпинговото мито не надвишава установения дъмпингов марж, а следва да бъде по-малък от маржа, когато такова по-ниско мито би било достатъчно, за да се отстрани вредата за промишлеността на Съюза“.

33. Регламент 2016/1036 обаче не предвижда метод или набор от критерии за определянето на така наречения „марж на вредата“. Ето защо органите на Съюза разполагат с широка свобода на преценка в това отношение. Следователно те са свободни да изберат методологията, която смятат за най-подходяща при дадените обстоятелства, но в частност с условието тя е разумна, да се прилага обективно и последователно и съответно да води до правдоподобни резултати.

[12] Вж. в този смисъл решение от 3 октомври 2000 г., Industrie des poudres sphériques/Съвет (C-458/98 P, EU:C:2000:531, т. 74 и цитираната съдебна практика).

[13] Вж. например решение от 31 март 2022 г., Сметна палата на Република България (C-195/21, EU:C:2022:239, т. 65).

34. В практиката си органите на Съюза всъщност използват различни методологии за тази цел [14]. В някои случаи маржът на вредата се определя чрез сравняване на препродажните цени на вноса с действителните цени на промишлеността на Съюза (методология, основана на „подбиването на цените“). В други случаи обаче се приема, че това сравнение няма да даде подходящи данни за маржа на вредата, тъй като вносът е упражнявал значителен натиск за намаляване на продажните цени на промишлеността на Съюза [15].

35. В такива случаи Комисията прибягва до методологията, основана на „занижаването на продажните цени“: маржът на вредата се изчислява чрез сравняване на действителните цени на вноса с „целева цена“, представляваща цената, която промишлеността на Съюза би могла основателно да очаква да наложи на пазара на Съюза при липса на дъмпингов внос. За да се определи тази хипотетична цена, към производствените разходи на промишлеността на Съюза се прибавя „целева печалба“ — разбирана като маржа на печалба, който би могъл да се очаква при липса на дъмпингов внос.

36. Важно е да се отбележи, че в спорния регламент е приложена именно методологията, основана на занижаването на продажните цени, тъй като според Комисията през целия разглеждан период е имало значителни обеми на внос от засегнатите държави, което е оказало неблагоприятно въздействие върху рентабилността на промишлеността на Съюза [16].

37. Жалбоподателите не оспорват, че това е подходящата методология в разглеждания случай. При всички положения следва да отбележа, че използването на тази методология е принципно признато за допустимо от Съда още в средата на осемдесетте години на миналия век [17].

38. Всъщност жалбоподателите оспорват единствено начина, по който тази методология е приложена в спорния регламент. По-точно, те не са съгласни с *конкретния период*, използван от Комисията за определяне на целевата печалба, като упрекват Общия съд, че не е отхвърлил подхода на Комисията и не е отговорил надлежно на доводите им в това отношение.

39. В съображение 155 от спорния регламент Комисията посочва, че „[г]одините от 2005 г. до 2008 г. изглеждат представителни за определянето на целева печалба, тъй като нито са били засегнати от икономическата криза […], нито за тях са характерни изключително благоприятни пазарни условия. Освен това обемът на вноса […] през тези години показва, че конкуренцията е била силна“.

40. В точки 251—257 (дело T-753/16) и точки 217—223 (дело T-752/16) от обжалваните съдебни решения Общият съд по същество приема, че при избора на най-скорошните представителни години за определянето на целевата печалба на промишлеността на Съюза Комисията не е била обвързана от времевите предели на разглеждания период. Според Общия съд маржът на печалба, който трябва да се използва за изчисляване на целевата цена, трябва да съответства на маржа на печалба, който промишлеността на Съюза би могла да очаква да получи при „нормални условия на конкуренция, при липса на дъмпингов

[14] За кратък преглед с допълнителна библиография вж. *Van Bael & Bellis*. EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments, 6 th edition. Alphen aan den Rijn: Wolters Kluwer, 2019, p. 297—303.

[15] Вж. член 3, параграф 3 от Регламент 2016/1036.

[16] Съображение 154 от спорния регламент.

[17] Решение от 5 октомври 1988 г., Silver Seiko и др./Съвет (273/85 и 107/86, EU:C:1988:466, т. 41 и 42).

внос“. Затова според Общия съд в рамките на широката си свобода на преценка Комисията има право евентуално да заключи, че най-скорошната представителна година е извън разглеждания период. По-нататък Общият съд обяснява защо според него жалбоподателите не са доказали, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е отхвърлила годините след 2008 г. за целите на определянето на най-представителните години.

41. Жалбоподателите критикуват три аспекта на тези части от решенията. Не намирам обаче нито един от доводите им за убедителен.

42. Първо, считам за недопустими доводите на жалбоподателите, че е налице „явна грешка“ в преценката на Общия съд, тъй като определените от Комисията най-представителни години не били достатъчно представителни и/или били избрани произволно. Тези доводи не повдигат никакъв правен въпрос и не стават по-допустими заради квалифицирането на твърдените грешки като „явни“.

43. В това отношение трябва да се има предвид, че твърдяната неправилна преценка на фактите от Общия съд по принцип не е въпрос, който може да бъде валидно повдигнат в производството по обжалване пред Съда, освен когато страните се позовават на изопачаване на ясния смисъл на доказателствата [18]. Те не твърдят това в разглежданите тук жалби.

44. Второ, считам, че обжалваните съдебни решения съдържат надлежни мотиви относно причините, поради които Общият съд е отхвърлил твърденията на жалбоподателите за неправилно тълкуване или прилагане на член 9, параграф 4 от Регламент 2016/1036. Съгласно постоянната съдебна практика мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол [19].

45. Видно е, че в точки 251—257 (дело T-753/16) и точки 217—223 (дело T-752/16) от обжалваните съдебни решения са изложени накратко, но надлежно причините, поради които Общият съд е приел за неубедителни възраженията на жалбоподателите срещу извода на Комисията за най-представителните години.

46. Трето, намирам за неоснователно оплакването на жалбоподателите, че спорният регламент бил непоследователен, но Общият съд не санкционирал това. Нека обясня по-подробно защо мисля така.

а) Тълкуването и прилагането на правилото за по-ниското мито

47. В началото следва да отбележа, че приложеното от Комисията в тези случаи правило за по-ниското мито, освен че е оправдано от съображения за търговска справедливост и пропорционалност, според мнозина е и логична последица от факта, че и съгласно

[18] Вж. в този смисъл решение от 28 април 2022 г., Yieh United Steel/Комисия (C-79/20 P, EU:C:2022:305, т. 52 и цитираната съдебна практика).

[19] Вж. по-специално решение от 7 март 2018 г., SNCF Mobilités/Комисия (C-127/16 P, EU:C:2018:165, т. 34 и цитираната съдебна практика).

правилата на Съюза[20], и съгласно правилата на СТО[21] антидъмпингови мита може да се налагат само когато дъмпинговите стоки са причинили (или създават опасност да причинят) вреда за местната промишленост[22].

48. Това съображение ми дава идеалния повод да обясня защо са неоснователни възраженията на жалбоподателите срещу тълкуването на правилото за по-ниското мито от Общия съд, а съответно и възраженията им срещу даденото му от Комисията тълкуване. За целта би било полезно, както споменах във въведението към настоящото заключение, да обърна поглед назад и да се съсредоточа върху някои от основните положения на антидъмпинговото законодателство на Съюза.

49. Още поне от началото на XIX век[23] много мастило е изписано в опити да се открие истинската „душа“ на антидъмпинговите закони. Каква е икономическата логика на тези закони? Срещу какъв вид търговско поведение трябва да се насочват и защо?

50. Това несъмнено са интересни теми за академични и политически дискусии сред юристите, икономистите и политиците в областта на международната търговия. За целите на настоящия случай обаче следва да се остави настрана „твърдото ядро“ от философски и икономически съображения и да се разгледа антидъмпинговото законодателство на Съюза през призмата на „нормативния позитивизъм“. Казано по-просто, фокусът трябва да е върху естеството и целта на антидъмпинговите мита, така както са замислени в правния ред на Съюза.

51. „Дъмпингът“ по същество не е нищо друго освен форма на ценова дискриминация[24]. В правото на Съюза тази практика — поне в абсолютен аспект — нито е забранена, нито по-общо се счита за незаконна. Тя обаче се смята за несправедлива, когато причинява (или създава опасност да причини) вреда за местната промишленост. В тези случаи Европейският съюз *може*, ако сметне за целесъобразно, да реагира, като приеме мерки за противодействие на тези отрицателни последици.

52. В този смисъл в системата на Съюза антидъмпинговите мита не са санкции, с които да се реализира някаква отговорност на предприятията за тяхно минало поведение[25]. Те не са и компенсаторни мерки, които да служат за поправяне на действително причинените

[20] Вж. по-специално член 1, параграф 1 от Регламент 2016/1036. Вж. и член 3, член 7, параграф 1, член 9, параграф 3 и член 11, параграф 1 от същия регламент.

[21] Вж. член VI.1 от ГАТТ (1994), съгласно който дъмпингът „следва да бъде порицаван, ако причинява или създава опасност да причини съществена вреда на едно изградено на територията на договаряща се страна производство, или съществено забавя изграждането на такова местно производство“. За пълнота на изложението трябва да се посочи, че съгласно член 9.1 от Споразумението за прилагането на член VI на Общото споразумение по митата и търговията (1994) правилото за по-ниското мито е „желателно“, но не и задължително. Всъщност редица членове на СТО (като Съединените щати) не прилагат правилото за по-ниското мито. Някои членове на СТО обаче биха предпочели това правило да стане задължително в системата на СТО. За най-скорошните преговори по този въпрос вж. *Chun*, H. J., D. Ahn. Evolution and Limitations of the Lesser Duty Rule under the WTO Anti-Dumping Agreement. — Journal of World Trade, 2022, p. 985—1012.

[22] Вж. по-специално, с допълнителна библиография, *Vermulst*, E. A. The Anti-Dumping Systems of Australia, Canada, the EEC and the United States of America: Have Anti-Dumping Laws Become a Problem in International Trade? — Michigan Journal of International Law, Vol. 10, No 3, 1989, p. 773, 774.

[23] Вж. по-специално основополагащото проучване на Якоб Винер от 1926 г. „Memorandum on Dumping“, поръчано от тогавашната Лига на нациите. За обсъждане след сключването на Споразуменията от Маракеш вж. *Hoekman*, B. M., P. C. Mavroidis. Dumping, Antidumping and Antitrust. — Journal of World Trade, 1996, 27—52.

[24] Вж. заключението на генерален адвокат VerLoren van Themaat по съединени дела Allied Corporation и др./Комисия (239/82 и 275/82, EU:C:1984:1, стр. 1038).

[25] Вж. решение от 3 октомври 2000 г., Industrie des poudres sphériques/Съвет (C-458/98 P, EU:C:2000:531, т. 91).

вреди [26]. Налагането на антидъмпингови мита е „защитна и превантивна мярка срещу нелоялната конкуренция, произтичаща от дъмпингови практики“ [27], която има за цел „да предотврати дъмпинговия внос или да го направи икономически неизгоден“ [28]. Следователно антидъмпинговите мита са само *мерки на търговската политика* (т.е. мерки, предназначени да регулират вноса на определени стоки), които имат *перспективна* цел: да отстранят дисбаланса на местния пазар [29].

53. Щом е така, съвсем не е необосновано — противно на твърденията на жалбоподателите — при определени обстоятелства разглежданият период и най-представителните години да не съвпадат. Всъщност тези понятия изпълняват различна функция и поради това определянето им изисква от Комисията да разгледа различни параметри.

54. Целта на „разглеждания период“ е да се установят значими тенденции на вътрешния пазар на Съюза, като се проучат промените в състоянието на промишлеността на Съюза, доколкото установяването на вреда съгласно член 3, параграф 2 от Регламент 2016/1036 обикновено предполага влошаване на състоянието на промишлеността през определен период от време [30]. Тъй като при липсата на каквато и да е (действителна или потенциална) вреда не би имало основание за налагане на антидъмпингови мерки, изглежда разумно всеки анализ за наличието на този елемент да се прави въз основа на информация, която е възможно най-скорошна [31] и се отнася до достатъчно дълъг период от време [32].

55. Обратно, не е необходимо „най-представителните години“ за определянето на целевата печалба да се основават на скорошни данни, ако тези данни няма да дадат адекватна представа какво е необходимо за възстановяване на лоялната конкуренция в периода след разследването. Както постановява Общият съд в решение EFMA — на което той правилно се позовава в точка 249 (дело T-753/16) и в точка 215 (дело T-752/16) от обжалваните съдебни решения — маржът на печалба, който трябва да се използва при изчисляването на целевата цена, трябва да съответства на маржа на печалба, на който промишлеността на Съюза „би могла да разчита *при нормални условия на конкуренция*, при липса на дъмпингов внос“ [33].

56. Според мен това е разумен подход с оглед на самата логика на правилото за по-ниското мито, особено когато се разглежда в светлината на обсъдените по-горе основни принципи на антидъмпинговото законодателство на Съюза. В този контекст е логично, че за да определи целевата печалба, Комисията може да реши да използва историческите данни за вътрешния пазар, за да определи най-скорошната/ите година/и, през която/ито

[26] Вж. в този смисъл заключението на генерален адвокат Cosmas по дело Industrie des poudres sphériques/Съвет (C-458/98 P, EU:C:2000:138, т. 76).

[27] Вж. решение от 15 юли 2021 г., Profit Europe и Gosselin Forwarding Services (C-362/20, EU:C:2021:612, т. 67 и цитираната съдебна практика).

[28] Тук заимствам думите на запитващата юрисдикция по делото, по което е постановено решение от 17 декември 2015 г., APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, т. 26).

[29] Аналогично в заключението на генерален адвокат Sharpston по дело Съвет/Gul Ahmed Textile Mills (C-638/11 P, EU:C:2013:277, т. 60). По-общо по този въпрос в практиката на Съда вж. *Kuplewatzky*, N. Defining Anti-Dumping Duties under European Union Law. — Trade, Law and Development, vol. 10, 2018, 448—462.

[30] В този смисъл *Müller*, W., N. Khan, H.-A. Neumann. EC Anti-Dumping Law. Chichester: John Wiley & Sons, 1998, p. 271.

[31] Решение от 3 октомври 2000 г., Industrie des poudres sphériques/Съвет (C-458/98 P, EU:C:2000:531, т. 92). Вж. и заключението на генерален адвокат Tesauro по дело Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon и др./Съвет (121/86, EU:C:1989:299, стр. 3939 и 3940).

[32] Вж. в този смисъл решение от 7 май 1991 г., Nakajima/Съвет (C-69/89, EU:C:1991:186, т. 87).

[33] Решение EFMA, точка 60. Курсивът е мой.

конкуренцията е била нормална. Според мен това може да означава избор на период, през който дъмпингът все още не е оказал своето въздействие и през който не са съществували други изключителни или преходни обстоятелства, които да са повлияли на (стандартните) маржове на печалба на промишлеността на Съюза.

57. В това отношение ще отбележа, че законодателят на Съюза също е намерил този подход за разумен, тъй като до голяма степен го е кодифицирал в член 7, параграф 2в от Регламент 2016/1036[34]. Освен това е постановено, че този подход е в съответствие с релевантните разпоредби на СТО[35].

58. Ето защо Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, когато е приел, че Комисията не е обвързана от времевите предели на разглеждания период при избора на най-скорошните представителни години за определянето на целевата цена. На още по-голямо основание не намирам и никаква непоследователност или противоречие в спорния регламент в това отношение.

59. По изложените съображения считам, че всички доводи, изтъкнати от жалбоподателите по второто посочено основание за обжалване, са или недопустими, или неоснователни.

VII. Заключение

60. В заключение предлагам на Съда да приеме, че не е налице второто основание за обжалване, изтъкнато от ПАО „Северстал“ по дело C-747/21 P и от ПАО „Новолипецкий металургический комбинат“ (НЛМК) по дело C-748/21 P.

[34] Член 9, параграф 4, втора алинея от Регламент 2016/1036 изрично препраща към член 7, параграф 2в от същия регламент във връзка с прилагането на правилото за по-ниското мито. В релевантната си част последно посоченият член предвижда: „Когато маржът на вредата се изчислява на базата на целева цена, използваната целева печалба се определя, като се вземат предвид фактори като равнището на доходност преди увеличението на вноса от страната, обект на разследването […], както и нивото на доходност, което може да се очаква при нормални условия на конкуренция“. Някои от документите от подготвителните работи по приемането на този регламент всъщност посочват точка 60 от решение EFMA като един от източниците, вдъхновили въвеждането на новата разпоредба: вж. например Европейска комисия, Работен документ на ГД „Търговия“ — Проект на насоки за определяне на маржа на печалба, използван при определяне на маржа на вредата, 2013 г.

[35] Вж. доклада на решаващата група по дело DS405, Европейски съюз — Антидъмпингови мерки за някои обувки от Китай, точки 7.920—7.928.